

A Győri Ítéltábla, mint másodfokú bíróság Győrött, a 2018. évi május hó 8. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta a következő

í t é l e t e t :

A testi sértés büntette kísérlete és más bűncselekmények miatt **vádlt neve** ellen indult büntető ügyben a Székesfehérvári Törvényszék 2017. október hó 5. napján kelt 16.B.5/2017/34. számú **ítéletét megváltoztatja,**

a Btk. 164. § /3/ bekezdés, /8/ bekezdés I. fordulat szerinti testi sértés büntettének kísérleteként értékelt cselekményt a Btk. 160. § /1/ bekezdés szerinti emberölés büntette kísérletének minősíti.

Az eljárás során felmerült bűnügyi költségből a vádlott 398.264,- /háromszázkilencvennyolcezer-kettőszázhatvannégy/ Ft-ot köteles megfizetni, míg a fennmaradó 45.800,- /negyvenötezer-nyolcszáz/ Ft-ot az állam visel.

Egyebekben az első fokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A **vádlt neve** vádlott által az elsőfokú bíróság ítéletének kihirdetésétől a mai napig előzetes fogvatartásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe beszámítja.

A másodfokú eljárásban 5.000,- /Ötezer/ Ft bűnügyi költség merült fel, melyet a vádlott köteles felhívásra az államnak megfizetni.

I n d o k o l á s :

A Székesfehérvári Törvényszék a 2017. október 5. napján kihirdetett 16.B.5/2017/34. számú ítéletével **vádlt neve** vádlottat bűnösnek mondta ki testi sértés büntettének kísérletében (Btk. 164. § (3) bekezdés, (8) bekezdés I. fordulata), testi sértés büntettének kísérletében (Btk. 164. § (1) bekezdés, (3) bekezdés, (6) bekezdés c) pont), gondatlanságból elkövetett testi sértés vétségében (Btk. 164. § (1) bekezdés, (6) bekezdés b) pont, (9) bekezdés b) pont), kapcsolati erőszak büntettében (Btk. 212/A. § (2) bekezdés a) pont) és kapcsolati erőszak büntettében (Btk. 212/A. § (2) bekezdés b) pont). Ezért őt halmazati büntetésül - a gondatlanságból elkövetett testi sértés vétségének kivételével - mint különös visszaesőt 5 év 6 hónap börtönben végrehajtandó szabadságvesztésre és 7 év közügyektől eltiltás mellékbüntetésre ítélte. Megállapította, hogy a vádlott nem bocsátható feltételes szabadságra. A kiszabott szabadságvesztésbe beszámította a vádlott által 2016. február 21. napjától az elsőfokú ítélet kihirdetéséig előzetes fogvatartásban töltött időt. Megszüntette a Székesfehérvári Járásbíróság 13.B.568/2014/25. számú ítéletével kiszabott 1 év 2 hónap börtönben végrehajtandó szabadságvesztés kapcsán alkalmazott feltételes szabadságot, kötelezte továbbá a vádlottat az eljárás során felmerült 393.264,- Ft bűnügyi költség megfizetésére az állam javára, míg 28.300,- Ft bűnügyi költség vonatkozásában megállapította, hogy azt az állam viseli.

Az elsőfokú ítélettel szemben a vádlott és a védője elsődlegesen az életveszélyt okozó testi sértés kísérlete vonatkozásában téves jogi minősítés miatt, a minősítés megváltoztatása, a cselekmény testi sértés vétségének minősítése, másodlagosan enyhítés érdekében jelentettek be fellebbezést.

A Győri Fellebbviteli Főügyészség BF.130/2017/2-I. számú átiratában a vádlott és a védő fellebbezését alaptalannak tartotta. Kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság a büntetőeljárási törvény betartásával a szükséges körben folytatta le a bizonyítási eljárást. A vádlott tagadta a terhére rótt bűncselekmények elkövetését. Védekezésében arra hivatkozott, hogy a sértettek sérüléseit nem ő, illetve véletlenül, önhibáján kívül okozta. A bíróság azonban az ítélete indokolásában helytálló és logikus mérlegelő tevékenység eredményeként a vádlott vallomásának a hitelességét elvetette, és A.A. sértett, a tanúk, az orvosi dokumentáció és az orvosszakértői vélemények alapján állapította meg az ítéleti tényállást.

A megalapozott tényállásból egyértelmű a vádlott bűnösségére vont következtetés, álláspontja szerint azonban a bűncselekmények minősítése részben téves. A vádlott 2016. január 12. napján egy 8 cm pengehosszúságú késsel célzottan támadta, közepes erőt kifejtve szúrta meg a sértett nyakát, amely testrész köztudomásúan életfontosságú szerv, olyan érképleteket tartalmaz, amelyeknek sérülése nagyon rövid időn belül halálhoz vezet. Ezzel a vádlott is tisztában volt, annak esetleges bekövetkezésébe belenyugodva cselekedett, az ilyen testtájékon történő bántalmazás esetén pedig nem lehet határt húzni az életet csak veszélyeztető, vagy azt ténylegesen támadó, azt ténylegesen sértő magatartások között. Indítványozta ezért, hogy az ítélet tábla az elsőfokú ítéletet változtassa meg, a terhelt életveszélyt okozó testi sértés büntettének kísérleteként minősített cselekményét a Btk. 160. § (1) bekezdésébe ütköző és aszerint minősülő emberölés büntette kísérletének minősítse.

Kifejtette, hogy a kiszabott büntetés tartama az ügyészség által helyesnek tartott minősítés esetén irányadó 15 éves középértéktől messze elmarad. Az ügyben a súlyosító körülmények vannak jelen nagyobb számban és nyomatékkal, amelyet ki kell egészíteni a hasonló jellegű erőszakos bűncselekmények elszaporodottságával és a többszörös halmazattal. A vádlott testvérének és édesanyjának részbeni megbocsátásként értékelt magatartása pedig akként pontos, hogy csak a terhelt testvére bocsátott meg, az édesanyja mentességi jogával élve nem tett vallomást. Indítványozta továbbá, hogy az ítélet tábla állapítsa meg, hogy az eljárás során felmerült bűnügyi költségből a vádlott 398.264,- Ft-ot köteles megfizetni, míg a fennmaradó 45.800,- Ft-ot az állam visel.

A vádlott védője a másodfokú nyilvános ülésen fenntartotta a fellebbezését, indítványozta, hogy az életveszélyt okozó testi sértés kísérlete vonatkozásában az ítélet tábla a minősítést változtassa meg, amennyiben azonban az ítélet tábla úgy ítéli meg, hogy az elsőfokú bíróság meggyőzően adott számot az ezzel kapcsolatos értékelő tevékenységéről, úgy a büntetés enyhítését kérte. A főügyészség indítványával kapcsolatban kifejtette, hogy az emberölés büntettének kísérlete nem foghat helyt, az ítélet rögzíti, hogy milyen magatartást tanúsított a vádlott, az elsőfokú bíróság a minősítésének helyes indokát adta, így az ügyészi indítvány elutasítását kérte.

A másodfokú nyilvános ülésen a fellebbviteli főügyészség képviselője az átiratban foglaltakat változatlanul fenntartotta és azzal egyezően adta elő az álláspontját. Kiemelte, hogy az elsőfokú bíróság helyesen mérlegelte a bizonyítékokat, és ezek alapján nem tartotta hitelesnek a vádlott védekezését. Okszerűen értékelte, hogy a vádlott testvérének a nyomozás során tett vallomása áll összhangban a rendelkezésre álló bizonyítékokkal, így a tanúvallomásokkal és az igazságügyi

orvosszakértői véleményekkel, ennél fogva helyesen jutott arra a következtetésre, hogy az fogadható el a tényállás megállapítása során.

Az ítéleti tényállás megalapozott, a bűnösségre vont következtetés helyes, a 2016. január 12. napján történt cselekmény minősítésével azonban nem értett egyet. A késsel, célzottan a nyakat ért támadás ugyanis az emberölés kísérletét valósítja meg. Köztudomású, hogy rengeteg érkező húzódik ezen a területen, a vádlottnak tisztában kellett lennie azzal, hogy ha egy késsel a sértett nyakát támadja, akkor az a halálához is vezethet, ő azonban ebbe belenyugodva cselekedett.

Kifejtette, hogy a kiszabott büntetés rendkívül enyhe, de az ügyben ügyészi fellebbezés nem érkezett. További enyhítésnek azonban nincs helye, a vádlott ugyanis különös visszaeső, a halmazatban álló bűncselekményeket legközelebbi hozzátartozói sérelmére, feltételes szabadság hatálya alatt követte el. Az időmúlás csekély, mindkét sértett esetében inkább a félelem mutatkozott, mint az őszinte megbocsátás, az egyedüli enyhítő körülmény, hogy két bűncselekmény kísérleti szakban maradt.

Az ítélet tábla a védelmi fellebbezéseket nem találta alaposnak, míg a fellebbviteli főügyészség indítványa alapos.

Az ítélet tábla az ítélettel szemben előterjesztett fellebbezésekre, a fellebbviteli főügyészség átiratában foglaltakra, valamint a fellebbezési nyilvános ülésen elhangzottakra figyelemmel a Be. 348. § (1) bekezdése alapján a törvényszék ítéletét és az azt megelőző eljárást teljes terjedelmében bírálta felül.

Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság az eljárási szabályokat megtartotta, megfelelő körben és törvényesen folytatta le a bizonyítási eljárást, nem vétett olyan eljárási szabálysértést, amely akadályát képezte volna az ítélet másodfokú felülbírálatának. Az ítélet tábla sem a nyomozó hatóság, sem az elsőfokú bíróság által végrehajtott, a bizonyítékok felderítését, beszerzését eredményező eljárásával összefüggésben sem tapasztalt olyan törvénysértést, amely alapján a bizonyítékértékelésből bizonyítékot kellett volna kirekeszteni.

Az elsőfokú bíróság a tárgyalás anyagává tett minden olyan bizonyítékot, amely a tényállás megalapozott megállapításához szükséges volt. A feltárt bizonyítékokat hiánytalanul értékelési körébe vonta, megvizsgálta minden olyan adatot, körülményt, amely az ügy helyes ténybeli és jogi megítéléséhez szükséges. Indokolásában bemutatta, értékelte és elemezte azokat a bizonyítékokat, amelyek alapján a tényállást megállapította, így vizsgálta a vádlott és a tanúk vallomásait, az igazságügyi szakértői véleményeket, a rendőri jelentéseket, a fényképmellékleteket, az Országos Mentőszolgálatról és a Tevékenységirányító Központtól beszerezett hanganyagot és az egyéb okirati bizonyítékokat.

A vádlott a nyomozás során még elismerte édesanyja 2016. február 21. napján történt bántalmazását, az eljárás későbbi szakaszában azonban már ezt is vitatta, védekezése szerint édesanyja túlreagálta a dolgokat, és egyébként is olyan részeg volt, hogy a lábát sem tudta felemelni. A terhére rótt további bűncselekmények elkövetését pedig az eljárás során végig tagadta. Védekezése szerint az elnehezült anyagi helyzetük okozott feszültséget, vitát, veszekedést a családban, de ő ezekben nem vett részt, inkább elment otthonról. Nem vitatta, hogy esetenként ő is fogyasztott alkoholt, de állítása szerint agresszivitás ilyen állapotában sem jellemezte őt. Kifejtette, hogy testvére a csirkepucolást nem kedveli, ilyenkor inkább nem is tartózkodik otthon, így csirkepucolás közben biztos nem szúrhatta őt meg. A testvére 2016. január 12. napján történt

megszűrésével kapcsolatban azzal védekezett, hogy az egy hirtelen szédülés miatt történt, és mivel nem tudott megkapaszkodni, nekidőlt az öccsének a késsel, testvére arccsonttörése pedig egy biciklibaleset következménye.

A törvényszék a vádlott fenti védekezésével szemben az igazságügyi orvos szakértői véleményből, valamint **A.A.** sértett nyomozás során tett vallomásából, a lakókörnyezetben élő **B.B.**, **C.C.**, **D.D.** és **E.E.**, a vádlottal szemben esetenként többször is intézkedő rendőrök, **F.F.**, **G.G.** és **H.H.** tanúk vallomásaiból, valamint a rendőri jelentésekből és az Országos Mentőszolgálattól, illetve a Tevékenységirányító Központtól beszerzett hanganyagból vont le ténybeli következtetéseket, és az ítéleti tényállást a szakértői vélemény mellett ezen bizonyítékokra alapította.

Az elsőfokú bíróság részletesen elemezte a vádlott, illetve családjának szomszédságában élő tanúk vallomását, akik következetesen vallották, hogy miután a vádlott a mohai családi házba költözött, rövid időn belül napi, heti szinten alakult ki a családon belül vita, veszekedés, hangos kiabálás, káromkodás, amelynek során **vádltott neve** vádlott hangját rendszeresen lehetett hallani. A tanúk egybehangzóan vallották azt is, hogy mindkét testvér alkoholizáló életmódot folytatott, azonban a vádlott - szemben a testvérével, aki ilyenkor inkább elfeküdt - az alkohol hatására agresszívabbá, kötekedőbbé vált, és emiatt több alkalommal a rendőröket, mentőket is értesíteni kellett. A lakókörnyezetben élő tanúk közül **B.B.** és **C.C.** vallomásaikban beszámoltak arról is, hogy **vádltott nevené** sértett több alkalommal is panaszkodott nekik arról, hogy az ittas állapotban lévő vádlott bántalmazta őt, megütötte, elgáncsolta, fellökte, megtaposta, megdobta valamivel, és ilyenkor a bántalmazások nyomai a sértetten láthatóak is voltak. Emellett azonosan vallották azt is, hogy 2016. február 21. napján a sértett - miután átment hozzájuk - elmesélte nekik, hogy előzőleg őt a vádlott fejbe rúgta, amikor lehajolt, hogy feltörölje a fia hányadékát.

A törvényszék tanúként hallgatta ki **F.F.** és **G.G.** rendőröket, akik a 2016. február 21. napján történt eseményekkel kapcsolatban hallgatták meg **vádltott nevené** sértettet. A tanúk elmondása, illetve az általuk készített rendőr jelentések szerint a sértett nekik is ugyanazt mondta el a bántalmazással kapcsolatban, mint amiről a szomszédai is beszámolt. Emellett a rendőr tanúk egyezően vallották azt is, hogy a családban már több alkalommal kellett intézkedniük különböző veszekedések, bántalmazások miatt.

Mindezt megerősítette **H.H.** rendőr tanú is a vallomásában, aki egyébként a 2016. január 12. napján történetekkel kapcsolatban intézkedett a vádlott lakóhelyén. Elmondása szerint azért kellett ott megjelennie, mert bejelentést kaptak arról, hogy ott egy személyt nyakon szúrtak, illetve beszámolt arról is, hogy ellátását követően a mentőszolgálat **A.A.** sértettet kórházba szállították, mert egy kb. 2 cm-es szúrt seb érte a bal oldali állszögleten.

Ezzel kapcsolatban objektív bizonyítékként áll rendelkezésre az Országos Mentőszolgálattól és a Tevékenységirányító Központtól beszerzett hanganyag, amely rögzítette a vádlott nyilatkozatát, miszerint azért kért segítséget, mert az öccsét torkon szúrta.

Az elsőfokú bíróság fokozott figyelemmel vizsgálta **A.A.** sértett eljárás során tett vallomásait is, aki a nyomozás során két alkalommal tett vallomást. Ezekben részletesen - és mindkét vallomásában egyező módon - beszámolt az őt, valamint az édesanyját a vádlott részéről ért rendszeres bántalmazásokról, arról, hogy a vádlott őt és az édesanyját is napi, heti rendszerességgel szidalmazta, fenyegette, ellökte, megütötte, fojtogatta, arról, hogy egy alkalommal csirkepucolás közben őt egy késsel a jobb csuklójánál megvágta, arról, hogy egy alkalommal, miközben ő a földre fektetett matracon aludt, a vádlott rálépett a fejére, illetve arról is, hogy 2016. január 12. napján

miként lépett oda hozzá és szúrta őt meg hirtelen a vádlott egy konyhakéssel a nyakának a bal oldalán.

A törvényszék e sértetti előadásokat egybevetette a lakókörnyezetben élő tanúk vallomásaival, a családi konfliktusok során, valamint a vád tárgyává tett cselekmények elkövetését követően intézkedő rendőr tanúk vallomásaival, a hatósági intézkedések során készült rendőri jelentésekkel, fényképmellékletekkel, valamint az igazságügyi orvosszakértő véleményével, és helytállóan jutott arra a következtetésre, hogy a vádlott védekezése e bizonyítékok alapján nem fogadható el.

Okszerűen állapította meg az elsőfokú bíróság azt is, hogy A.A. sértett tárgyaláson megváltoztatott, a vádlottat menteni igyekvő vallomása egyes részleteiben - így különösen a nyakat ért szúrás esetében - a vádlotti védekezéshez sem illeszthető, továbbá helyesen rögzítette azt is, hogy a nyakat ért szúrást, valamint az arccsonttörést érintően a megváltoztatott vallomásban előadott keletkezési mechanizmust az orvosszakértői vélemény egyértelműen cáfolta. Mindezekre tekintettel pedig nem vitatható, hogy a törvényszék a tényállás megállapítása során elvetette a sértett tárgyaláson előadott, a testvére magatartását megvédeni célzó nyilatkozatait.

Az elsőfokú bíróság logikus érvelés mellett adott számot arról is, hogy a vádlott felelősséget hárító védekezését miért nem fogadta el, a törvényszék által kifejtett indokok mentén azt ugyanis a sértett nyomozati vallomása mellett a kívülállónak tekinthető, a vádlott családjának szomszédságában élő, valamint a rendőrként a helyszínen intézkedő rendőr tanúk vallomása, az okirati bizonyítékok, rendőri jelentések, a sértettek sérüléseiről készült fényképfelvételek, az orvosi iratok, illetve az egyes sérülések tekintetében a keletkezési mechanizmust, a gyógytartamot, az erőbehatást, vagy adott esetben a szúrási irányra vonatkozóan az igazságügyi orvos szakértői vélemény kétséget kizáróan cáfolja.

Mindezt áttekintve az ítélet tábla nem találta megalapozatlannak az első fokon megállapított tényállást, az ítélet tényállása mindenben megfelel a személyi és tárgyi bizonyítékoknak, valamint a szakértői bizonyítás anyagának, nem tartalmaz iratellenes megállapításokat, továbbá helytelen ténybeli következtetéseket sem. Az elsőfokú bíróság az ügy helyes ténybeli és jogi megítéléséhez szükséges valamennyi tény, adatot vizsgálati körébe vont, azokat okszerűen értékelte, a bizonyítékok alapján tett megállapításai helytállóak, azokkal az ítélet tábla is egyetértett. A megállapított tényállás pontos, a bizonyítás anyagának megfelelő, teljesnek tekintendő, sem helyesbítése, sem kiegészítése nem szükséges, ezért a Be. 351. § (1) bekezdése szerint alapját képezte az ítélet érdemi másodfokú felülbírálatának.

A megalapozott tényállás mellett a törvényszék helytálló következtetést vont a vádlott bűnösségére, és nagyrészt helyes a bűncselekmények jogi minősítése is.

Az irányadó tényállás szerint 2016. január 12. napján egy váratlan pillanatban az ittas állapotban lévő vádlott egy nyolc cm pengehosszúságú kést magához véve a házuk konyhájában a bejárati ajtótól jobbra lévő, falhoz húzott kisszéken ülő, a hátát a falnak támasztó A.A. sértetthez lépett, és őt egy ízben közepes erővel, nyakának a bal oldalán az állkapocsszöglet területén megszurta, miközben a sértett védekezésként a fejét igyekezett a szúrás elől elhúzni. A szúrás következtében a sértettnek nyolc napon túli, ténylegesen három-négy hét gyógytartamú sérülése keletkezett, valamint annak szövődményeként az arc és a nyak tályogja alakult ki, de maradandó fogyatékossgot, illetve súlyos egészségsromlást nem szenvedett. Az állkapocsszöglet tájékának szúrása következtében azonban a súlyosabb, életveszélyes sérülés, nyaki érsérülés kialakulásának a reális veszélye is fennállt, a metszett testtájék vetületében futó nagy kaliberű verőerek elhelyezkedésére figyelemmel.

Az elsőfokú bíróság a vádlott ezen cselekményét a Btk. 164. § (3) bekezdés, (8) bekezdés I. fordulata szerinti testi sértés büntette kísérletének minősítette, ezzel azonban az ítéletábra nem értett egyet.

Ahogy azt az elsőfokú bíróság is rögzítette a tényállásban, nem egy statikus, hanem egy dinamikus jellegű mozgási helyzet állt fenn, amelynek során az ittas állapotban lévő vádlott egy nyolc cm pengehosszúságú késsel váratlanul, közepes erővel megszúrta a sértett nyakát, aki védekezéséppen a fejét igyekezett a szúrás elől elhúzni.

Ezzel összefüggésben az igazságügyi orvosszakértő mind az írásban adott szakvéleményében, mind a tárgyaláson történt meghallgatása során részletesen bemutatta és elemezte azokat az adatokat, körülményeket, amelyeket értékelve a szaktudása és a szakmai iránymutatások alapján meg tudta határozni a kifejtett erőbehatást, a sérülés jellegét, annak lehetséges, illetve ténylegesen bekövetkezett következményeit. Mindezek vizsgálatát követően jutott arra a következtetésre, hogy a vádlotti támadás alkalmas volt életveszélyes sérülés okozására, amit a másodfokú bíróság is valóban fogadott el.

Az igazságügyi orvosszakértő szakvéleményében, illetve a törvényszéki meghallgatása során levezette azt is, hogy az orvosi dokumentációban rögzített 1,5 cm-es szúrcsatorna létrehozásához a közepes erőbehatás mellett határozott eszköztartásra is szükség volt. Az ítéletábra megítélése szerint mindez szándékos és célzott erőbehatásra enged következtetni a vádlott részéről. Emellett a vádlott és a sértett által kifejtett dinamikus mozgásból az is következik, hogy nem csupán a vádlott akaratán múlt, hogy pontosan hol és hogyan szúrja meg a sértett nyakát, illetve a késszúrás eredményeként milyen sérülés következik be, különös figyelemmel arra is, hogy a támadott testtájékon, a nyak területén olyan, az élethez szükséges erek futnak, amelyek sérülése rövid időn belül visszafordíthatatlan következményekhez, a sértett halálához vezethet.

Mindezek alapján a vádlott cselekménye az eszközül használt késsel a támadott testtájékon akár halálos eredményt is képes lett volna előidézni, amelynek megállapításához különleges szakértelem sem szükséges, figyelemmel arra, hogy a sérülés leírásából megállapítható, hogy milyen életfontosságú érkepleteket takaró testtájék felé irányult a vádlott szúrása, és az, hogy a sértettnak súlyosabb sérülést nem okozott a vádlott cselekménye, mindössze pár milliméteren és a véletlenül múlt.

A vádlott nem kóros elmeállapotú és a beszámítási képessége semmilyen tekintetben sem korlátozott. Ennélfogva ittas állapota mellett is tisztában kellett lennie - és tisztában is volt - az eszközös támadása esetleges következményeivel, azaz az emberölés lehetőségével, amit egyébként a szúrást követően az Országos Mentőszolgálathoz tett segélyhívó bejelentése során rögzített beszélgetés is bizonyít.

A tárgyi tényezők vizsgálata alapján megállapítható az is, hogy a vádlott élet kioltására alkalmas eszközzel, egy 8 cm pengehosszúságú késsel, határozott eszköztartással, közepes erővel támadta a sértett nyakát, azaz az elkövetés valamennyi konkrét körülményére figyelemmel rögzíthető, hogy a terhelt egyenes testi sértési szándékkal tört a sértett testi épsége ellen, miközben tudata aktuálisan át kellett, hogy fogja, hogy cselekvőségének akár halált okozó következményei is lehetnek, amelyek iránt azonban az ittassága révén, valamint felfokozott indulati állapotában közömbös maradt.

A vádlottnak ugyanis fel kellett ismernie és fel is ismerte, hogy a tényállásban rögzített körülmények között végrehajtott közös támadása akár a sértett életébe is kerülhet, ennek ellenére a vádlott nem törődött azzal a kockázattal, hogy a sértettet az általa használt eszközzel, az általa kifejtett erővel, a támadott testtájékon, a nyakon futó létfontosságú ereket is megsértve halált eredményező módon is megszúrhatja. Ezáltal a vádlott az élet kioltására alkalmas cselekményét annak esetleges halálos következményébe belenyugodva, eshetőlegesen szándékkal valósította meg.

Mindezek alapján a vádlott cselekménye a Btk. 160. § (1) bekezdése szerinti emberölésnek minősül, figyelemmel azonban arra, hogy a halálos eredmény nem következett be, a bűncselekmény kísérleti szakban maradt.

A vádlott cselekvősege befejezett kísérletet valósított meg, nem rajta múltott ugyanis sem a sértett életveszélyes állapotának, esetlegesen a halálának a bekövetkezése, sem annak elmaradása. Mindezek kizárólag a vádlotton kívül álló körülmények miatt, azok szerencsés alakulása okán nem következtek be, holott az ítéletábra megítélése szerint a fentiek alapján a reális esélye mind az életveszélyes állapot kialakulásának, mind pedig a halál bekövetkeztének meg volt. Ugyanakkor a vádlottban a másodfokú bíróság szerint sem merült fel egyenes ölési szándék.

Minderre figyelemmel a másodfokú bíróság az elsőfokú ítéletet a Be. 372. § (1) bekezdése alkalmazásával megváltoztatta, és a vádlott bűnösségét emberölés büntette kísérletében (Btk. 160. § (1) bekezdés) állapította meg.

A bünteteskiszabás másodfokú felülbírálati során az ítéletábra is figyelemmel volt az elsőfokú bíróság által számba vett és értékelt enyhítő és súlyosító körülményekre. További súlyosító körülményként értékelte azonban a többszörös halmazatot és az ilyen jellegű erőszakos bűncselekmények elszaporodottságát, az enyhítő körülmények közül pedig mellőzte az édesanya megbocsátását, ő ugyanis a mentességi jogával élve nem tett vallomást.

A vádlottal szemben a terhére megállapított bűncselekmények miatt a halmazati szabályokra, valamint a különös visszaesőkre vonatkozó rendelkezésekre figyelemmel 5-25 évig terjedő szabadságvesztés szabható ki, a büntetés kiszabásánál irányadó középérték ebből adódóan 15 év. Az első fokú bíróság által alkalmazott joghátrány vizsgálata során értékelni kell azt is, hogy a vádlott - a gondatlanságból elkövetett testi sértés vétségének kivételével - különös visszaesőként, feltételes szabadság hatálya alatt, a legközelebbi hozzátartozói sérelmére követte el a többszörös halmazatban álló, külön-külön is komoly tárgyi súlyú bűncselekményeit. Ennélfogva a rendkívül nagy számú és jelentős nyomatékú súlyosító körülményre figyelemmel a büntetési tételkeret alsó határát alig meghaladó szabadságvesztés további enyhítésére nincs törvényi lehetőség, annak súlyosítására pedig a vádlott terhére bejelentett ügyészi fellebbezés hiányában nem kerülhetett sor.

A vádlottal szemben a Székesfehérvári Járási és Nyomozó Ügyészség a Székesfehérvári Járásbíróságon emelt vádat, amely 5.B.601/2016/14-II. számú végzésével a 2016. január 12. napján A.A. sértett sérelmére elkövetett cselekménnyel kapcsolatban megállapította, hogy az a vádtól eltérően minősül, így a járásbíróság a hatáskörének hiányát megállapítva a büntetőügyet áttette a Székesfehérvári Törvényszékre. Ekként a járásbíróság eljárása során keletkezett, a költségjegyzékbe 12-14. sorszám alatt bejegyzett 45.800,- Ft bűnügyi költség állam általi viselésének megállapítása indokolt. Mindezekre tekintettel az ítéletábra a Székesfehérvári Törvényszék ezzel kapcsolatos döntését a Be. 372. § (1) bekezdése alapján megváltoztatta, és megállapította, hogy az eljárás során felmerült bűnügyi költségből a vádlott 398.264,- Ft-ot köteles megfizetni, míg 45.800,- Ft bűnügyi költséget az állam visel.

Egyebekben az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének további rendelkezéseit - amelyek törvényesek és megalapozottak - a Be. 371. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

Az ítéltábla a Btk. 92.§ (1) bekezdése alapján rendelkezett a vádlott által az elsőfokú ítélet kihirdetését követően előzetes fogvatartásban töltött idő tovább folyó beszámításáról a másodfokú határozat meghozatalának napjáig.

A másodfokú eljárásban a kirendelt védő díjával kapcsolatban merült fel bűnügyi költség, a megfizetésére vonatkozó rendelkezés a Be. 338. § (1) bekezdésén alapul.

Győr, 2018. május 8.

Dr. Kovács Tamás sk. Dr. Élő András sk.
a tanács elnöke előadó bíró

Dr. Takácsné dr. Helyes Klára sk.
bíró

Z á r a d é k :

Ez az ítélet és a Székesfehérvári Törvényszék 2017. október 5. napján kelt 16.B.5/2017/34. számú ítéletének meg nem változtatott része 2018. május 8. napján jogerős és végrehajtható.

Győr, 2018. május 8.

Dr. Kovács Tamás sk.
a tanács elnöke